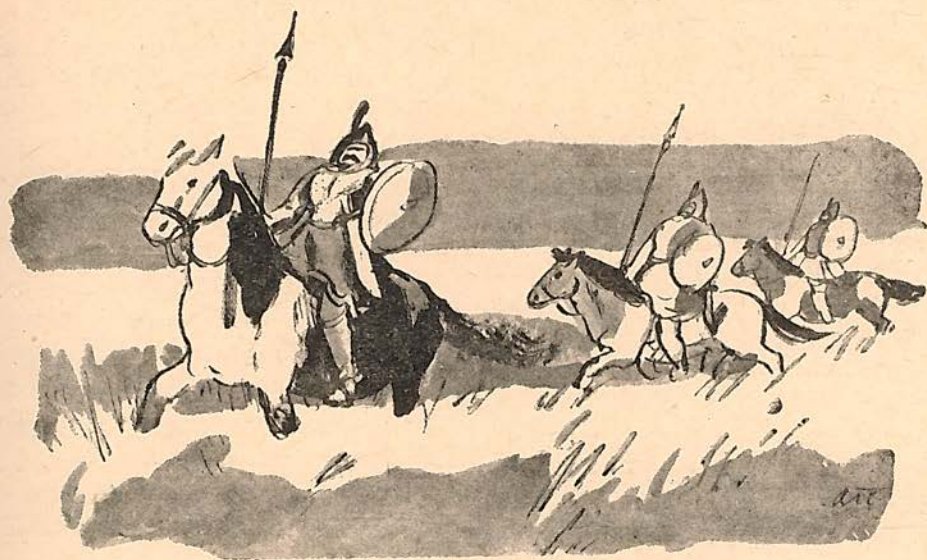

КОННИЦАТА НА АСПАРУХЪ

Степниятъ вѣтръ развѣваше конската опашка, издигната високо надъ ханската кола. Слънцето грѣеше надъ равнината и лжчитъ му играеха по шаренитъ коли, разпрѣснати въ голѣмъ кръгъ около ханската кола съ конското знаме. Далечъ въ степъта пасѣха на воля дребни кончета.

Отъ шатрата излѣзе едъръ мъжъ, облѣченъ въ военни доспѣхи. Желѣзниятъ му шлемъ пламна на слънцето. Златното перо, забодено отгоре на острия край на шлема, затрепера. Войнътъ издигна глава, огледа въ далечината шатритъ — около които се навъртаха мъже, жени и деца — и, безъ да снесе погледъ, заповѣда на войника, застаналъ

като закованъ до входа на палатката:

— Веднага повикай великитъ боили. Кажи имъ, че ги каня на важенъ държавенъ съветъ.

Войникътъ, безъ да продума, бързо изчезна между шатритъ.

Едриятъ воинъ се прибра въ колата.

Следъ малко поканенитъ боили запристигаха въ ханската шатра, покланяха се съ ржце на гърдитъ на великия ханъ и мълчаливо заемаха отреденитъ имъ мѣста.

Когато шестимата велики боили се наредиха въ полукръгъ около ханския столъ, предъ който бѣше застанала голѣма рунтава мечешка кожа,